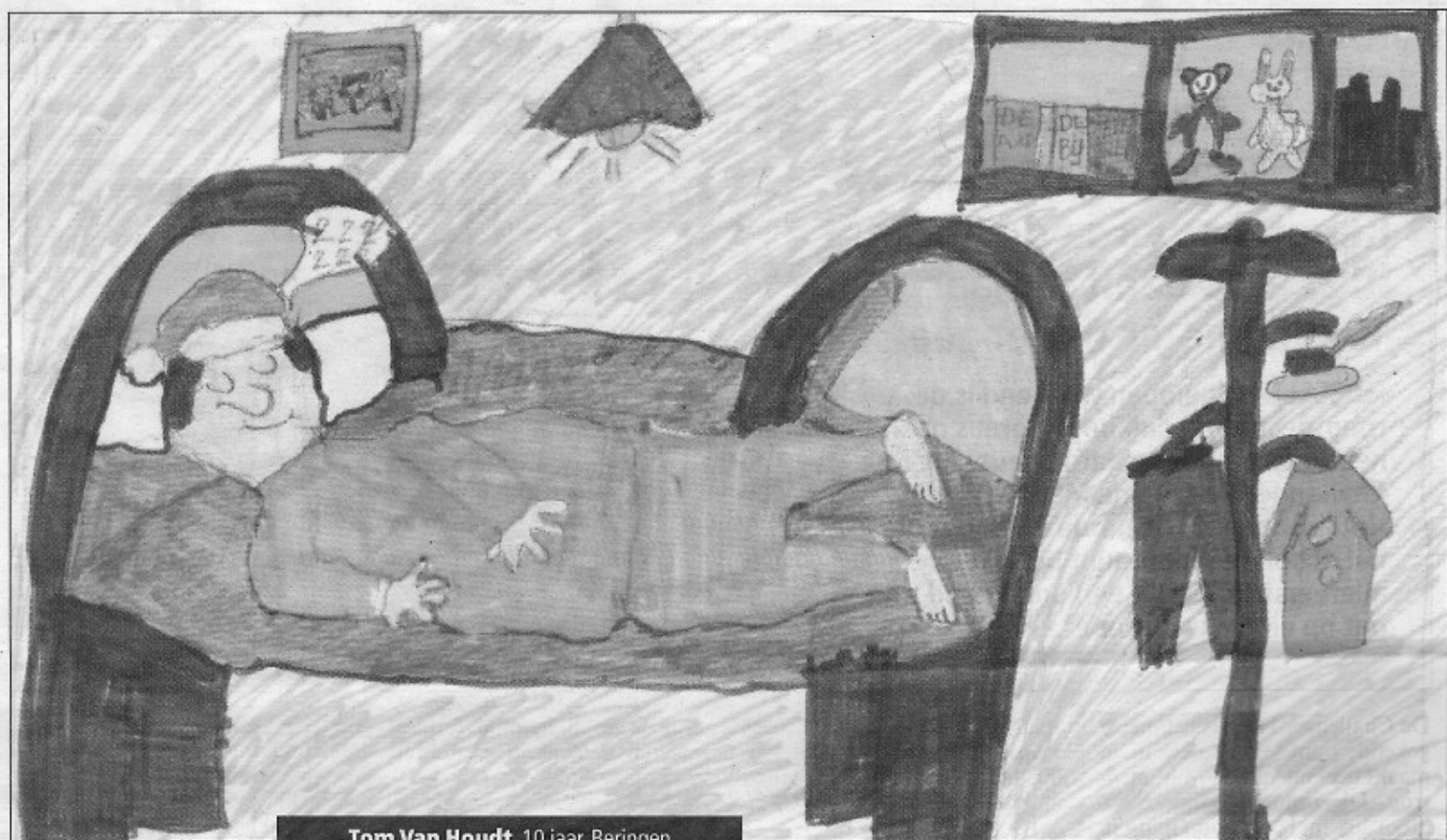

Niet lui, maar wel ziek

Tom Van Houdt, 10 jaar, Beringen

Bewijs geleverd dat **chronische vermoeidheidssyndroom (CVS)** geen ingebeelde ziekte is

HASSELT - Twee Belgische professoren hebben dankzij een urinetest bewezen dat het chronische-vermoeidheidssyndroom (CVS) geen ingebeelde maar een 'echte' aandoening is. Niet lui, wel ziek.

De Belgische professoren Kenny De Meirleir (VUB) en Chris Roelant hebben een urinetest ontwikkeld die duidelijk aangeeft of iemand CVS heeft, door het waterstofsulfidegehalte te meten. Die giftige stof komt bij CVS-patiënten veel meer voor, en ze werkt in op het centraal zenuwstelsel. Gevolg: extreme vermoeidheid en allerhande spierproblemen.

Hoewel de wereldgezondheidsorganisatie CVS omschrijft als een neurologische aandoening, wordt het in ons land nog steeds als een psychosomatische aandoening beschouwd. Tussen 2002 en 2008 investeerde de Vlaamse overheid

wel 10 miljoen euro in vijf referentiecentra. Maar daar werden in die tijd maar 800 mensen behandeld. "Ondermaats", stelt een recent rapport. De nationale vereniging voor CVS-patiënten MEAB eist de sluiting van de centra, om dat geld in verder onderzoek te steken.

In België zijn er naar schatting 30.000 tot 40.000 CVS-patiënten, van wie 5.000 kinderen.

Vier in gezin van vijf

Kaat Deruddere (53) uit Gent leeft al jaren met CVS. Daarmee omgaan is voor een gezin één ding. Maar wat doe je als blijkt dat ook je drie kinderen het hebben? "Dankzij die

medische doorbraak hebben wij weer hoop", zegt Kaat. "Mensen zullen eindelijk snappen dat CVS een echte ziekte is. Nu moet de overheid geld pompen in de verdere strijd. Want ons aan ons lot overlaten, dat kost pas fortuinen aan de maatschappij..."

Haar gezin is voor vier vijfde CVS-patiënt. Een genetische oorzaak is er niet, maar op een of andere manier heeft Kaat het wel aan haar drie kinderen doorgegeven. "We hebben allemaal dezelfde ziekte, maar eigenlijk hebben we elk ons verhaal."

Fataal

Eerst was er haar dochter Ellen (22), later volgden Jonas (20) en Lieven (16). Bij Jonas verliep het allemaal het moeilijkst. Vier jaar geleden werd bij hem de diagnose CVS gesteld, en daar kon hij niet mee om. "Er was dan ook grote controverse", zegt Kaat. "Patiënten werden uitgelachen, als lui beschouwd. Hij wilde zijn aandoening verdringen, begon zelf te experimenteren met medicatie, en dat liep bijna fataal af. Gelukkig heeft hij, onder begeleiding, kunnen inzien dat het ziek

zijn niet tussen zijn oren zat. Maar hij heeft het toch nog heel moeilijk." Jonas volgt nu vier uur per dag les aan het Zeelyceum in Den Haan, gespecialiseerd in CVS, waar ook zijn zus al naartoe ging. Hij doet zijn laatste jaar er voor de derde keer.

En dan is er nog zijn broer Lieven (16), die 12 jaar was toen hij gelijkaardige klachten begon te krijgen. "Ik heb het lang van mij weggeduwd", geeft Kaat toe. "Dat kon toch niet? Maar ik beeldde het me niet in: zijn leerkracht spoorde me aan om toch maar eens met hem naar de dokter te gaan."

Lieven is er momenteel het slechtst aan toe van de vier. Ook hij studeert aan het Zeelyceum, maar het merendeel van de tijd zit hij thuis. "Hij slaapt soms maar drie uur per nacht, en als hij dan namiddag eens in slaap valt, dan is hij soms voor twaalf uur weg. Dat is geen patroon, en ik probeer het wel een beetje te regelen, maar het helpt niet. En als hij kán uitrusten, dan gun ik hem dat."

Want zoveel andere dingen worden hem, en alle andere CVS-patiënten, ontnomen. "We moeten zoveel laten", zegt Kaat.

SyMa